

ผลของการใช้ถั่วหรังเพื่อเป็นแหล่งโปรตีนทดแทนปลาป้านในอาหาร
สำหรับเลี้ยงปลาอสการ์

Effects of Supplementary Fish Meal by Bambara groundnut

(*Voandzeia subterranea*) in Oscar (*Redtiger oscae*) Diets

นฤมล อัศวเกศมนี^๑

Naruemon Usawakesmanee

Abstract

The effects of supplementary fish meal by Bambara groundnut (*Voandzeia subterranea*) in Oscar (*Redtiger oscae*) diet were investigated. Four diets were formulated to contain 0, 5, 10 and 15 % levels of Bambara groundnut. The diets were fed to apparent satiation twice daily for eight weeks juvenile (average 6.95 g. weight and 7.13 cm. length) Oscar held in 70 – L glass aquaria. The effects of diet on fish performance were determined using weight gain (WG), daily weight gain (DWG), percentage weight gain (PWG), specific growth rate (SGR), feed conversion ratio (FCR), feed efficiency ratio (FE), protein efficiency ratio (PER), survival rate, condition factor and length – weight relationship. The study showed that the supplementary fish meal with Bambara groundnut 5 % had no adversely effect on the growth of juvenile Oscar. Using of Bambara groundnut as the supplementary fish meal can reduce cost in Oscar's feed production.

Keywords : Bambara groundnut (*Voandzeia subterranea*), fishfeed, Oscar (*Redtiger oscae*)

บทคัดย่อ

ศึกษาผลของการใช้ถั่วหรังเพื่อเป็นแหล่งโปรตีนทดแทนปลาป้านในอาหารสำหรับเลี้ยงปลาอสการ์ โดยใช้อาหารทดลองที่มีถั่วหรังทดแทนปลาป้านระดับแตกต่างกันคือ 0, 5, 10 และ 15 % เพื่อใช้เลี้ยงปลาอสการ์ที่มีขนาดน้ำหนักเฉลี่ยประมาณ 6.95 กรัม/ตัว ความยาวประมาณ 7.13 เซนติเมตร / ตัว ในถังกระจุขนาด 45 x 60 x 30 เซนติเมตร บรรจุน้ำประมาณ 70 ลิตร ปลาทุก ๆ

¹ โปรแกรมวิชาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

Aquaculture Program, Faculty of Agricultural Technology, Songkhla Rajabhat University, Muang,

Songkhla 90000 Thailand.

ทรีทเม้นต์ได้รับอาหารวันละ 2 ครั้ง เวลา 7.30 น. และ 16.30 น. เป็นเวลา 8 สัปดาห์ จากนั้นทำการประเมินอิทธิพลของอาหารทดลอง โดยตรวจสอบจาก น้ำหนักที่เพิ่มขึ้น น้ำหนักที่เพิ่มขึ้นต่อวัน เปอร์เซนต์น้ำหนักที่เพิ่มขึ้น อัตราการเจริญเติบโตจำเพาะต่อวัน อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ ประสิทธิภาพของอาหาร ประสิทธิภาพของโปรดีนในอาหาร อัตราการดูดซึมน้ำ ความอ้วนทั่ว และ ความสัมพันธ์ระหว่างความยาวและน้ำหนัก พบว่า การใช้ถั่วหรังเพื่อทดแทนปลาป่นในสูตรอาหาร เพื่อเลี้ยงปลาอสการ์นั้น สามารถใช้ได้เพียง 5 % ซึ่งเป็นระดับที่ไม่มีผลส่งเสริมต่ออัตราการเจริญเติบโตของปลาอสการ์ แต่การใช้ถั่วหรังเสริมในอาหารสามารถใช้เพื่อลดต้นทุนอาหาร สำหรับเลี้ยงปลาอสการ์ได้

คำสำคัญ : ถั่วหรัง, อาหารปลา, ปลาอสการ์

บทนำ

ปลาอสการ์ (*Redtiger oscae*) เป็นปลาন้ำจืดที่จัดอยู่ในวงศ์ Cichild เช่นเดียวกับปลาเกวดา ปลาหมอกสีและปลาปอมปาดัวร์ ปลาอสการ์มีรูปร่างคล้ายกับปลาแรค แต่กระโ Aleks ไม่นูน ริมฝีปากบนและล่างยาวเสมอ ก้าน ลำตัวมีสีสันที่แตกต่างกันออกไป ส่วนใหญ่จะมีสีดำหรือสีน้ำตาลเข้ม มีแถบสีแดงกระจายอยู่ตามลำตัว และหน้าแน่นบริเวณเส้นข้างลำตัว เมื่อโตเต็มที่จะมีความยาวประมาณ 33 เซนติเมตร คุณลักษณะภายนอกตัวผู้จะมีลักษณะไม่แตกต่างจากตัวเมีย ปลาอสการ์มีสีสับดูร้าย ที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่น สัตว์น้ำขนาดเล็ก หนอนแครง ไส้เดือนน้ำและกุ้งฟอย ชอบอาศัยอยู่ในน้ำที่มีอุณหภูมิประมาณ 20-25 องศาเซลเซียส ปลาอสการ์ถึงวัยเจริญพันธุ์เมื่อมีอายุ 3 เดือนขึ้นไป พันธุ์ที่นิยมแพะเลี้ยงภายในประเทศ เช่น อสการ์ลายเสือ อสการ์ทอง อสการ์เสือเผือก และอสการ์ทองเผือก เป็นต้นปลาอสการ์จัดเป็นปลาสวยงามที่นิยมเลี้ยงกันในปัจจุบันด้วยเหตุผลที่ว่าปลาอสการ์เป็นปลาที่เลี้ยงง่ายสามารถกินอาหารได้ทุกอย่างและตลอดเวลาซึ่งตามธรรมชาติแล้วปลาอสการ์กินอาหารที่มีชีวิต แต่ถ้าเรานำมาเลี้ยงเพื่อความสวยงามแล้วอาจไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้อาหารมีชีวิตก็ได้ อาจจะให้อาหารแข็ง เช่น กากบาท ไก่แครง หนอนแครง และอาหารเม็ดปลาดุก แต่ไม่ควรที่จะให้อาหารแห้งตลอดไป ควรจะมีการสลับกันระหว่างอาหารสดหรืออาหารแห้ง เนื่องจากปลาอสการ์เหมือนกับปลาอื่น ๆ คือมักจะเล่นอาหารที่กินโดยกินเข้าไปแล้วมีการพยายามทำให้น้ำหนาน้ำใส่ได้ ดังนั้นจึงควรที่จะให้กินอาหารพอดีกับความต้องการ โดยการให้ทีละน้อย และให้กินจนหมด (อมรรัตน์ เสริมวัฒนาคุณ, 2544)

การเลี้ยงปลาอสการ์เพื่อความสวยงามนิยมให้อาหารสำเร็จรูปที่มีขายอยู่ตามห้องตลาด ซึ่งอาหารเหล่านี้มีราคาค่อนข้างแพง ดังนั้นถ้าสามารถผลิตอาหารเพื่อใช้สำหรับเลี้ยงปลาอสการ์โดยใช้วัตถุคุณภาพดีที่มีอยู่ในท้องถิ่น ก็สามารถลดต้นทุนในการเลี้ยงปลาลงได้ เนื่องจากต้นทุนหลักในการ

เลี้ยงปลาคือวัตถุคิบที่เป็นแหล่งโปรตีน ได้แก่ ปลาป่น หากต้องการลดต้นทุนอาหารจึงควรที่จะลดโปรตีนจากปลาป่นลงแล้วทดแทนด้วย โปรตีนจากพืชซึ่งมีราคาถูกกว่า วัตถุคิบโปรตีนจากพืชที่นิยมใช้ในการเลี้ยงปลา ได้แก่ กลุ่มพืชตระกูลถั่ว เช่น ถั่วเหลือง ถั่วลิสง เป็นต้น สำหรับเนื้องอกถั่วทางภาคใต้ มีถั่วนินคิหนึ่งที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย คือ ถั่วหรัง ดังนั้น จึงมีแนวคิดว่าถ้าหากใช้ถั่วหรังซึ่งเป็นพืชท้องถิ่นแทนที่ปลาป่นมาใช้เป็นวัตถุคิบในการผลิตอาหารปลา และไม่มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตก็น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งในการใช้ประโยชน์จากวัตถุคิบท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพและช่วยลดค่าใช้จ่ายในการผลิตอาหารเพื่อเลี้ยงปลาสวยงามต่อไป

ถั่วหรัง (*Voandzeia subterranea* L.) เป็นพืชพื้นเมืองของทวีปอฟริกา ปลูกกันทั่วไปจากเซเนกัลถึงเคนยา จากรายงาน ถึงอัฟริกาใต้ เป็นพืชทอนแสลง ใช้บริโภคเช่นเดียวกับถั่วลิสง ถั่วพุ่ม ถั่วมะแซะ มีฝักกลมและเมล็ดอุดมด้วยไขมัน ในประเทศไทยนิยมปลูกทางภาคใต้ ประมาณ 50 – 60 ปีมาแล้ว มีชื่อแตกต่างกันตามท้องถิ่น เช่น ถั่วหรัง ถั่วปืนหรือ ถั่วไทร ถั่วเม็ดเดียว กากแจปะ เป็นต้น ถั่วหรังมีลำต้นลักษณะตรงและปากคลุมดินคล้ายถั่วลิสง ดอกหลังจากผสมเกสรแล้ว ก้านช่อจะเจริญเติบโต ขึ้นตัวแหงลงไปในดินลึกประมาณ 2 ถึง 3 เซนติเมตร และเจริญเป็นฝักและเมล็ด ฝักมีลักษณะกลม ผิวมีรอยบ่น หนึ่งฝักมีหนึ่งถึงสองเมล็ด เมล็ดกลมเส้นผ่าศูนย์กลางอาจไม่ถึง 1.5 เซนติเมตร ผิวเรียบและแข็ง ถือครึ่น นำตาก แดงประดา ถั่วหรังมีคลาบชนิดทึ้งพันธุ์หนักและพันธุ์เบา พันธุ์พื้นเมืองทางภาคใต้ อายุเก็บเกี่ยว ประมาณ 150-180 วัน ให้ผลผลิตสูง พันธุ์เบามีอายุเก็บเกี่ยว 110-120 วัน ให้ผลผลิตใกล้เคียงกับพันธุ์หนัก ถั่วหรังนิยมนำมาบริโภคเป็นอาหารโดยวิธีการต้มหรือคั่ว และจัดว่าเป็นพืชตระกูลถั่วที่มีคุณค่าทางอาหารสูง คือในเมล็ดมีไขมัน 6-12 % คาร์โบไฮเดรต 50-60 % โปรตีน 14-24 % โดยเป็นโปรตีนที่มีคุณภาพสูงและมีเมแทไธโอนีนสูงกว่าที่พบในเมล็ดของพืชตระกูลถั่วนิดอื่น ๆ (จิรา สุวรรณประเสริฐ, 2533) การบริโภคเป็นอาหารใช้วิธีการคั่วหรือต้ม ฝักที่ยังไม่แก่หรือแม้กระหงฝักแก่ จะมีโปรตีนประมาณ 14-24 % แป้ง 60 % น้ำมัน 6-7 %

จากการวิเคราะห์ปริมาณโปรตีนในวัตถุคิบอาหารสัตว์ โดยเฉพาะวัตถุคิบจากพืชตระกูลถั่วในท้องถิ่นทางภาคใต้ พบว่าถั่วแต่ละชนิดมีปริมาณโปรตีนที่แตกต่างกัน (ตารางที่ 1)

จากการที่ 1 แสดงให้เห็นว่าพืชตระกูลถั่ว จัดว่าเป็นพืชที่มีโปรตีนในปริมาณค่อนข้างสูง จึงได้มีการใช้ประโยชน์จากถั่วเพื่อการเลี้ยงปลา ซึ่งมีผู้ได้ทำการวิจัยและศึกษาไว้ดังนี้

กาญจนรี พงษ์จวี และคณะ (2539) ทดลองใช้กากถั่วเหลืองเป็นแหล่งโปรตีนทดแทนปลาป่นในอาหารสำหรับปลาเครื่องจำนวน 5 สูตร ได้แก่ สูตรที่ 1 ปลาป่น 0% + กากถั่วเหลือง ทดแทนปลาป่น 100 % สูตรที่ 2 ปลาป่น 5 % + กากถั่วเหลืองทดแทนปลาป่น 87.5 % สูตรที่ 3 ปลาป่น 10 % + กากถั่วเหลืองทดแทนปลาป่น 75 % สูตรที่ 4 ปลาป่น 20 % + กากถั่วเหลือง ทดแทนปลาป่น 50 % สูตรที่ 5 ปลาป่น 40 % + กากถั่วเหลืองทดแทนปลาป่น 0 % อาหารทดลองทั้งสูตรมีระดับโปรตีนและพลังงานที่ใกล้เคียงกันคือ

ตารางที่ 1 ปริมาณโปรตีนในวัตถุคินอาหารพืชตระกูลถั่ว (%ของน้ำหนักแห้ง)

วัตถุคิน	ความชื้น (%)	โปรตีน (%)
ถั่วเขียว	6.74	12.42
ถั่วแดงหลวง	9.95	11.86
ถั่วคำ	0.23	14.36
ถั่วเหลือง	7.42	19.35
ถั่วแดง	13.59	14.00
ถั่วเหลืองซีก	6.54	19.85
ถั่วเขียวซีก	4.78	14.51
ถั่วถิง	5.26	14.95
ถั่วแขก (เฉพาะเมล็ด)	11.26	19.40
ถั่วแขก (หั่นเปลือก)	10.34	14.73
ถั่วถันเตา	8.03	13.51
ถั่วปากอ้า	16.11	15.62
ถั่วหรั่ง (เฉพาะเมล็ด)	58.53	21.19
ถั่วหรั่ง (หั่นเปลือก)	58.50	18.07
ถั่วเล็บหมี (เฉพาะเมล็ด)	55.92	29.65
ถั่วเล็บหมี (เปลือก)	11.08	6.28
ถั่วฝักยาว	9.36	14.94
ถั่วแมมตาย	13.10	22.17
ถั่วจีน	3.28	14.98

ที่มา : นฤมล อัศวเกศมนภิ (2544)

โปรตีน 35 % และพลังงานที่ย่อยได้ 290 กิโลแคลอรี่/อาหาร 100 กรัม ทดสอบกับปลาแพร์ขนาดเฉลี่ย 2.52 ± 0.13 กรัม ในตู้กระจกขนาด $45 \times 45 \times 90$ เซนติเมตร ในอัตรา 40 ตัว/ตู้ ให้อาหารวันละ 2 ครั้ง โดยให้กินจนอิ่ม ทดสอบเดี่ยงเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผลการทดสอบพบว่า ปลาแพร์มีการเจริญเติบโตโดยน้ำหนักเฉลี่ย 9.33, 13.34, 13.66, 18.23 และ 18.87 กรัม ตามลำดับ และมีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อเฉลี่ย 3.89, 3.01, 2.94, 2.05 และ 2.04 ตามลำดับ การเจริญเติบโตและอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อของปลาแพร์ที่ได้รับอาหารสูตรที่ 4 และ 5 ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) ในขณะที่ปลาแพร์ซึ่งได้รับอาหารทดลองสูตรที่ 1, 2 และ 3 มีการเจริญเติบโตต่ำกว่าและ

อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อสูงกว่าปลาแพร์ที่ได้รับอาหารสูตรที่ 4 และ 5 อย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) อาหารทุกคงมีประสิทธิภาพของโปรตีนในอาหารเฉลี่ย 0.74, 0.96, 0.98, 1.40 และ 1.41 ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) โดยอาหารสูตรที่ 4 และ 5 มีประสิทธิภาพของโปรตีนในอาหารไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) และประสิทธิภาพสูงกว่าอาหารสูตรที่ 1, 2 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) จากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่าสามารถใช้กากถั่วเหลืองทดแทนปลาป่นในอาหารสำหรับปลาแพร์ได้ที่ระดับ 50 % ของปลาป่น ซึ่งจะทำให้ลดต้นทุนค่าอาหารจากกิโลกรัมละ 17.24 บาท เหลือเพียง 15.85 บาท

มะลิ บุณยรัตน์ และคณะ (2530) ศึกษาผลการแทนที่ปลาป่นด้วยถั่วเหลืองชนิดต่าง ๆ ในอาหารปลากระพงขาว (*Lates calcarifer*) ต่อการเจริญเติบโตและประสิทธิภาพการย่อยโปรตีน โดยการสร้างสูตรอาหาร 5 สูตร ให้มีโปรตีนและพลังงานเท่ากัน อาหารสูตรที่ 1 ประกอบด้วยปลาป่น 40 % และไม่มีถั่วเหลือง อาหารสูตรที่ 2, 3, 4 และ 5 ใส่ถั่วเหลืองสัดส่วน 21% ถั่วเหลือง เอกซ์ทรูด 27 % ถั่วเหลืองน้ำ 28.5 % และถั่วเหลืองแห้งน้ำ 27.5 % ตามลำดับ เพื่อไปแทนที่ 37.5 % ของโปรตีนจากปลาป่น หรือ 15 % ปลาป่นในอาหารสูตรที่ 1 ปลาทุกคงมีขนาดเริ่มต้น 1.26 – 12.7 กรัม เดี่ยงปลา 3 ชั้น ในตู้กระจกขนาดความจุ 45 ลิตร มีระบบลมและน้ำไหลผ่าน ให้อาหารจนอิ่ม วันละ 2 มื้อ เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า ปลาที่เดี่ยงด้วยอาหารสูตรที่ 1 ไม่ใส่ถั่วเหลืองมีการเจริญเติบโตดีกว่าสูตรอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ยกเว้นอาหารสูตรที่ 2 ที่ใส่ถั่วเหลืองสัดส่วน 21% ประสิทธิภาพอาหาร ประสิทธิภาพโปรตีนและอัตราอุดของปลาที่เดี่ยงด้วยอาหารสูตร 1, 2, 3 และ 4 ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) แต่ต่างกับสูตร 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ปลาที่เดี่ยงด้วยอาหารสูตร 5 ซึ่งใส่ถั่วเหลืองแห้งน้ำ ไม่เพียงแต่มีอัตราการเจริญเติบโต ประสิทธิภาพอาหาร ประสิทธิภาพโปรตีน และอัตราอุดต่ำ ยังมีความผิดปกติของเซลล์ ตับอ่อน และลำไส้ ประสิทธิภาพการย่อยโปรตีนในอาหารสูตรที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 มีค่า 92.77, 94.24, 92.26, 94.40 และ 73.70 % ตามลำดับ และคงว่าการเจริญเติบโตที่ด้อยกว่าของปลาที่เดี่ยงด้วยถั่วเหลือง เอกซ์ทรูดและถั่วเหลืองน้ำ ไม่ได้เนื่องมาจากประสิทธิภาพการย่อยโปรตีนในอาหาร แต่น่าจะเกิดจากการกินอาหารที่น้อยกว่าใน 2 สัปดาห์แรก โปรตีนในถั่วเหลืองที่ทดสอบมีประสิทธิภาพการย่อยได้สูง (90.4-93.5%) ยกเว้น ถั่วเหลืองแห้งน้ำ (21.4 %) จากผลการทดลองแสดงว่าประมาณ 37.5 % โปรตีนจากปลาป่นหรือ 15 % ปลาป่นในอาหารสามารถถูกแทนที่ได้ด้วยโปรตีนจากถั่วเหลือง สัดส่วน 21% ถั่วเหลืองเอกซ์ทรูด หรือถั่วเหลืองน้ำ อย่างไรก็ตามถั่วเหลืองเอกซ์ทรูดหรือถั่วเหลืองน้ำ ควรใช้เป็นส่วนผสมอาหารปลากระพงที่มีขนาดโตขึ้นเล็กน้อยคือ 3.5 กรัม ขึ้นไป ส่วนถั่วเหลืองแห้งน้ำเป็นแหล่งโปรตีนที่ไม่เหมาะสมจะนำมาใช้เป็นผสมอาหารปลากระพง เนื่องจากมีคุณค่าทางอาหารต่ำและยังมีสารยับยั้งทริปตินทำให้ตับอ่อนและลำไส้ส่วนลำดับผิดปกติ

จุยะดี พงษ์มนีรัตน์ และมะลิ บุณยรัตน์ (2530) ศึกษาการใช้โปรตีนพืชเพื่อแทนที่ปลาป่น โดยใช้กากถั่วเหลืองและโปรตีนข้าวโพด ในอัตราส่วน 5 ต่อ 3 แทนที่ปลาป่นในอาหาร

สูตรควบคุมที่ระดับ 25 , 50 , 75 และ 87.5 % อาหารทดลองทั้ง 5 สูตร มีระดับโปรตีนประมาณ 37 % ใช้เลี้ยงปลากระเพงขาว ขนาด 0.9 กรัม เป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ พบว่า อัตราการเจริญเติบโต และอัตราการแลกเปลี่ยนของปลาที่ได้รับอาหารซึ่งจากการถัวเหลืองและโปรตีนข้าวโพดแทนที่ปลาป่นที่ระดับ 25 % คือเทียบเท่าอาหารสูตรควบคุม และการแทนที่ที่ระดับ 50 % มีอัตราการแลกเปลี่ยนของประสาทชีวภาพการย่อยโปรตีนไม่แตกต่างจากอาหารสูตรควบคุม แต่อัตราการเจริญเติบโตต่ำกว่าทั้งนี้เนื่องจากการกินอาหารลดลง อย่างไรก็ตาม เมื่อใช้การถัวเหลืองและโปรตีนข้าวโพดแทนที่ปลาป่นที่ระดับ 75 และ 87.5 % ทำให้การเจริญเติบโต ประสาทชีวภาพอาหาร ประสาทชีวภาพโปรตีน และปริมาณการกินอาหารลดลงอย่างเห็นได้ชัด จากการศึกษาครั้งนี้ ทำให้ทราบว่าการถัวเหลือง และโปรตีนข้าวโพด สามารถใช้ในอาหารสำหรับปลากะพงขาวได้ไม่เกิน 17 % และ 10 % ตามลำดับ (โดยแทนที่ปลาป่น 50%) เมื่ออาหารนั้นมีปลาป่น 20 % เป็นองค์ประกอบในสูตรอาหาร

อนันดา คงแวง และนฤมล อัศวเกศมนี (2547) ได้ทดลองใช้การถัวเหลืองแทนที่ปลาป่นในอาหารสูตรควบคุมที่ระดับ 14, 28 และ 42 % ตามลำดับ โดยอาหารทดลองทั้ง 4 สูตรมีระดับโปรตีนประมาณ 33 – 34 % เพื่อเลี้ยงปลาขนาด 2 – 3 กรัม เป็นระยะเวลา 56 วัน ผลการศึกษาพบว่า ปลา尼ลที่ได้รับอาหารทดลองที่มีส่วนผสมของการถัวเหลืองที่ระดับ 14 % มีน้ำหนักเฉลี่ย อัตราการเจริญเติบโตจำเพาะต่อวันอยู่ในระดับสูงกว่าปลา尼ลที่ได้รับอาหารทดลองที่มีส่วนผสมของอาหารถัวเหลืองในระดับอื่น ๆ แต่เมื่อวิเคราะห์ปริมาณโปรตีนที่เพิ่มขึ้นในตัวปลา พบว่า ปลา尼ลที่ได้รับอาหารทดลองผสมอาหารถัวเหลืองที่ระดับ 42 % มีโปรตีนเพิ่มขึ้นมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่าปลา尼ลสามารถใช้ประโยชน์จากถัวเหลืองที่ระดับ 42 % ได้ดีกว่าในระดับอื่น ๆ สำหรับอัตราการแลกเปลี่ยนและอัตราการลดลงในปลา尼ลที่ได้รับอาหารทดลองทุกสูตรอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อพิจารณาการวัดอัตราการลดลงของอาหาร โดยภาพรวมแล้วจึงสามารถใช้การถัวเหลืองแทนที่ปลาป่นในการเลี้ยงปลา尼ลได้ถึง 42 %

บุญรา ชูครีเพชร และนฤมล อัศวเกศมนี (2547) ศึกษาการใช้การถัวเยียวยาทดแทนปลาป่นในสูตรอาหารที่ระดับต่าง ๆ กัน โดยใช้อาหารทดลอง 4 สูตร มีระดับโปรตีน 26 – 30 % อาหารสูตรที่ 1 เป็นสูตรควบคุม ซึ่งไม่ใช้การถัวเยียวยา อาหารสูตรที่ 2 – 4 ใช้การถัวเยียวยาในอาหารปริมาณ 10, 20 และ 30 % ตามลำดับ นำอาหารทดลองไปเลี้ยงปลา尼ลน้ำหนักเฉลี่ย 3.78 กรัม ในตู้กระจก ขนาด $30 \times 30 \times 30$ เซนติเมตร บรรจุน้ำประมาณ 25 ลิตร ติดตั้งระบบให้อาหารตลอดเวลา และมีการเปลี่ยนถ่ายน้ำทุกวันก่อนการให้อาหาร โดยให้ปลากินอาหารอย่างเต็มที่วันละ 2 ครั้ง คือเวลา 06.30 น. และ 17.30 น. เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผลการทดลองปรากฏว่า การใช้การถัวเยียวยาเพื่อทดแทนปลาป่นมีผลทำให้อัตราการเจริญเติบโตของปลาลดลง แต่การใช้การถัวเยียวยาสามารถทดแทนรำในสูตรอาหารสำหรับเลี้ยงปลา尼ลได้

สุมิตร อักษรชู และนฤมล อัศวเกคมณี (2544) ศึกษาการใช้โปรตีนจากถั่วเหลืองเพื่อทดแทนโปรตีนจากปลาป่น ในการอนุบาลลูกปลาดุกบีกอุย โดยการสร้างสูตรอาหาร 4 สูตร เลี้ยง ด้วยอาหารที่มีโปรตีน 30 % ใช้โปรตีนจากถั่วเหลืองผสมในอาหารทดลองในปริมาณ 0, 10, 20 และ 30% ไปเลี้ยงปลาดุกบีกอุยเพื่อศึกษาอัตราการเจริญเติบโต อัตราการรอดตาย อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ ประสิทธิภาพโปรตีนในอาหาร น้ำหนักตัวและความยาวลำไส้ โดยการให้อาหารอย่างเต็มที่ วันละ 2 ครั้ง แก่ปลาขนาดน้ำหนักเฉลี่ยประมาณ 3 กรัม ซึ่งเลี้ยงไว้ในตู้กระจกขนาด $30 \times 30 \times 30$ เซนติเมตร จำนวน 12 ตู้ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ จากการศึกษาอิทธิพลของอาหารที่มีต่อลูกปลาดุกบีกอุย พบว่าอาหารทดลองสูตรที่ 2 มีถั่วเหลืองเป็นส่วนผสม 10 % มีผลทำให้ลูกปลาดุกบีกอุยมีการเจริญเติบโตที่ดีที่สุด เมื่อวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า น้ำหนักตัว ความยาวลำไส้ น้ำหนัก และความยาวเพิ่มขึ้นเมื่อสัมผัสถึงการทดลอง มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) ส่วนอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ และประสิทธิภาพของโปรตีนในอาหาร ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) จึงเป็นไปได้ว่าในการใช้ถั่วเหลืองผสมอาหารเพื่อนุบาลลูกปลาดุกบีกอุยควรใช้ในระดับ 10 %

ถั่วหรังสามารถใช้เป็นวัตถุคินอาหารเลี้ยงปลาเพื่อทดแทนปลาป่นได้บางส่วน โดยการศึกษาของทnung ทองไสเกลี้ยง และ นฤมล อัศวเกคมณี (2544) ได้ใช้ถั่วหรังอนุบาลลูกปลาดุกบีกอุยน้ำหนัก 3 กรัม เพื่อศึกษาความเป็นไปได้จากการใช้โปรตีนจากพืชมาทดแทนโปรตีนจากสัตว์ โดยให้อาหารทดลองที่มีส่วนผสมของถั่วหรังระดับต่าง ๆ กัน คือ 0, 5, 10 และ 15 % ในสูตรอาหาร ตามลำดับ โดยให้อาหารทดลองในเวลาเช้าและเย็น เป็นเวลา 8 สัปดาห์ แล้วศึกษาอิทธิพลของถั่วหรังต่อการเจริญเติบโต อัตราการรอด น้ำหนักเฉลี่ย อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ ประสิทธิภาพของโปรตีนในอาหาร น้ำหนักตัว และความยาวลำไส้ เมื่อสัมผัสถึงการทดลอง พบว่า การใช้ถั่วหรังในสูตรอาหารทดลองที่ระดับ 15 % มีผลทำให้การเจริญเติบโตทางด้านน้ำหนักเฉลี่ยของตัว น้ำหนักตัว ความยาวลำตัว และประสิทธิภาพของโปรตีนในอาหารที่สูงที่สุด แตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) ส่วนการใช้ถั่วหรัง 5 , 10 และ 15 % มีผลทำให้อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อต่ำ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) สำหรับอัตราการรอด ทุกสิ่งการทดลองไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) จึงควรใช้ถั่วหรังเป็นส่วนผสมในอาหารเพื่อนุบาลลูกปลาดุกบีกอุย น้ำหนัก 3 กรัม ได้ถึง 15 % เนื่องจากระดับดังกล่าวส่งผลให้ลูกปลาดุกบีกอุยมีการเจริญเติบโตที่ดี

เจ็งชาานะ เจ็ลง และนฤมล อัศวเกคมณี (2547) ศึกษาการใช้ถั่วหรังเลี้ยงปลาจะละเม็ด น้ำจืด ขนาด 2 นิ้ว โดยใช้อาหารทดลองที่ผสมถั่วหรังในระดับ 10, 20 และ 30 % โดยอาหารทดลองทุกสูตรมีโปรตีน 27 % เป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า ปลาจะละเม็ดน้ำจืดไม่สามารถใช้ประโยชน์จากโปรตีนในถั่วหรังได้ จะเห็นว่า ปลาทดลองมีน้ำหนักเพิ่ม อัตราการเจริญเติบโตจำเพาะต่อวัน อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ และอัตราการลดของปลาที่ได้รับอาหารสูตรควบคุมให้ลดลงกว่าปลาทดลองที่ได้รับอาหารสูตรอื่น ๆ

อุปกรณ์และวิธีการทดลอง

วางแผนการทดลองแบบสุ่มตกลง (Completely Randomized Design, CRD) แบ่งการทดลองเป็น 4 ทรีทเม้นต์ (Treatment) แต่ละทรีทเม้นต์ มี 3 ช้ำ (Replication) โดยให้ปลาอสการ์ได้รับโปรตีนจากถั่วหรังในระดับต่าง ๆ กัน ดังนี้คือ 0, 5, 10 และ 15 % ตามลำดับ (ตารางที่ 2) ทั้งหมดมี 12 หน่วยทดลอง ซึ่งแต่ละหน่วยทดลองใช้จำนวนปลาหน่วยทดลองละ 40 ตัว โดยมีขั้นตอนและวิธีการทดลอง ดังนี้

1. เตรียมถังทดลองขนาด $45 \times 65 \times 30$ เซนติเมตร จำนวน 12 ถัง เติมน้ำลงในถังทดลองประมาณ 70 ลิตร ติดตั้งอุปกรณ์ให้อาหารทุกถัง เพื่อให้อาหารตลอดเวลา จากนั้นทำการสุ่มถ่ายทดลองเพื่อเลี้ยงปลาในแต่ละทรีทเม้นต์ และเพื่อควบคุมคุณภาพน้ำให้เหมาะสมตลอดการทดลอง จึงมีการเปลี่ยนถ่ายน้ำทุกวันก่อนให้อาหาร
2. เตรียมวัตถุคินที่ใช้ในการผลิตอาหารทดลอง เช่น ปลาปืน ถั่วหรัง กากระดิ่งเหลือง รำ เปปิงเนยขาว น้ำมันพืช น้ำมันปลาหมึก วิตามินและแร่ธาตุ ตามสัดส่วนในตารางที่ 2 จากนั้นนำส่วนผสมทั้งหมดผสมให้เข้าเป็นเนื้อดียวกัน อัดเม็ดอาหารที่ผสมเข้ากันดีแล้ว ด้วยเครื่องอัดเม็ดอาหารไฟฟ้าแบบมินเชอร์ จากนั้นนำไปปั่นเด็ดให้แห้งเพื่อให้ความชื้นออก เก็บไว้ในภาชนะที่กันความชื้น และเก็บตัวอย่างอาหารปลาแต่ละทรีทเม้นต์ เพื่อไปวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมี (proximate analysis) ตามวิธีของ AOAC (1990) (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ส่วนประกอบของอาหารสำหรับปลาอสการ์ที่ได้รับโปรตีนจากถั่วหรังในระดับต่าง ๆ

วัตถุดิบ	ทรีทเม้นต์ที่ 1	ทรีทเม้นต์ที่ 2	ทรีทเม้นต์ที่ 3	ทรีทเม้นต์ที่ 4
ปลาป่น	32	31.5	31.2	31
ถั่วหรัง	0	5	10	15
กากถั่วเหลือง	21	20.7	20	19.3
รำ	27	22.8	18.8	14.7
แป้งเหนียว	14	14	14	14
น้ำมันพืช	2	2	2	2
น้ำมันปลาหมึก	2	2	2	2
วิตามิน	1	1	1	1
แร่ธาตุ	1	1	1	1
องค์ประกอบทางเคมี				
ความชื้น	22.31	17.81	18.45	17.40
โปรตีน	30.50	30.29	30.86	30.40
ไขมัน	5.33	4.90	5.72	4.40
เยื่อไข	20.91	21.04	13.88	15.49
เต้า	0.21	0.20	0.14	0.16
คาร์โบไฮเดรต	20.74	25.76	30.95	32.15

3. สุ่มลูกปลาอสการ์ขนาดประมาณ 1-2 นิ้ว จำนวน 500 ตัว มาพักไว้ในถังไฟเบอร์เพื่อให้ลูกปลาคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมและฝึกให้กินอาหารสูตรควบคุมเป็นเวลา 2 สัปดาห์

4. เมื่อเริ่มทำการทดลอง คัดเลือกปลาที่มีขนาดและน้ำหนักเท่า ๆ กัน ทำการซึ่งน้ำหนักเพื่อคำนวณน้ำหนักเฉลี่ยเริ่มต้น สุ่มลูกปลาใส่ในตู้ทดลองทุกตู้ทดลอง จำนวน 12 ตู้ ๆ ละ 40 ตัว และเก็บตัวอย่างลูกปลาเพื่อไปวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมี (proximate analysis) ตามวิธีของ AOAC (1990)

5. ให้อาหารปลาแต่ละทรีทเม้นต์ ทุกวัน ๆ ละ 2 ครั้ง เวลา 8.00 น. และ 15.00 น. โดยให้ปลากินจนอิ่ม บันทึกปริมาณอาหารที่ให้ในแต่ละตู้ทดลองทุกวัน ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์

6. ทุก ๆ สัปดาห์ ทำการซึ่งน้ำหนัก วัดความยาวปลาอสการ์ในแต่ละตู้ทดลอง พร้อมทั้งนับจำนวนตัว เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ทำการซึ่งน้ำหนักปลาทั้งหมดในแต่ละทรีทเม้นต์ นับจำนวนปลาที่เหลือรอด และวัดความยาวปลาแต่ละตู้ทดลอง เก็บตัวอย่างปลาแต่ละตู้ทดลองไปวิเคราะห์ทางองค์ประกอบทางเคมี ตามวิธีของ AOAC (1990)

7. ประเมินอิทธิพลของอาหารทดลอง โดยตรวจสอบ น้ำหนักที่เพิ่มขึ้น (Weight gain, WG) น้ำหนักที่เพิ่มขึ้นต่อวัน (Daily weight gain, DWG) เปอร์เซ็นต์น้ำหนักที่เพิ่มขึ้น (Percentage weight gain, PWG) อัตราการเจริญเติบโตจำเพาะต่อวัน (Specific growth rate, SGR) อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ (Feed conversion ratio, FCR) ประสิทธิภาพของอาหาร (Feed efficiency ratio, FE) ประสิทธิภาพของโปรตีนในอาหาร (Protein efficiency ratio, PER) อัตราการดูดซึมน้ำ (Survival rate) ควรนิความอ้วนทั่ว (Condition Factor, K) และความสัมพันธ์ระหว่างความยาวและน้ำหนัก (Length – weight relationship, W)

8. นำข้อมูลที่ได้มามิเคราะห์ เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างของอาหารที่ใช้ในการเลี้ยงปลาทดลอง มิเคราะห์โดยวิธีวิวารีเคนซ์ (analysis of variance) และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการตอบสนอง โดยวิธี Duncan's new multiple range test (DMRT) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % โดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรม SPSS for Windows Version 10

ผลการทดลองและวิจารณ์

ทดลองใช้ถั่วหรังเพื่อเป็นแหล่งโปรตีนทดแทนปลาปืนในอาหารสำหรับเลี้ยงปลาอสการ์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ด้วยอาหารที่มีถั่วหรังในระดับที่แตกต่างกันคือ 0, 5, 10 และ 15% เมื่อสิ้นสุดการทดลอง พบว่า ปลาอสการ์มีการตอบสนองต่อการเจริญเติบโต ดังนี้ (ตารางที่ 3)

ปลาอสการ์ที่เลี้ยงด้วยอาหารทดลองที่ไม่ได้ผสมถั่วหรัง (ทรีทเม้นต์ที่ 1) ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตของปลาอสการ์มากที่สุด โดยเฉพาะทางด้านน้ำหนักที่เพิ่มขึ้น น้ำหนักที่เพิ่มขึ้นต่อวัน เปอร์เซ็นต์น้ำหนักที่เพิ่มขึ้น และอัตราการเจริญเติบโตจำเพาะต่อวัน ซึ่งสอดคล้องกับ เจ๊ษาชนะเชิงลง และนฤมล อัศวเกศมนิ (2547) ที่ได้ทดลองเลี้ยงปลาจากเม็ดน้ำจืด ขนาดประมาณ 2 นิ้ว ด้วยอาหารผสมถั่วหรังที่ระดับ 0, 10, 20 และ 30 % เป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า ปลาจะสามารถเม็ดน้ำจืดที่ได้รับอาหารทดลองที่ผสมถั่วหรัง 0 % ส่งผลให้ปลาจะสามารถเม็ดน้ำจืดมีการเจริญเติบโตดีที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ปลาทั้งสองชนิดนี้ ไม่สามารถที่จะใช้กรดอะมิโนเมทไธโอนีน ที่มีอยู่ในถั่วหรังได้ หรือสามารถใช้ประโยชน์ได้น้อยมาก ซึ่งแตกต่างจากที่ ทนง ทองใสเกลี้ยง และนฤมล อัศวเกศมนิ (2544) ได้ทดลองใช้ถั่วหรังในการเลี้ยงปลากุบบิกอุย ขนาดประมาณ 3 กรัม โดยใช้ถั่วหรังผสมในอาหารทดลองที่ระดับ 0, 5, 10 และ 15 % เป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า ที่ระดับของถั่วหรัง 15 % ในอาหารทดลอง ส่งผลให้ปลาดูบบิกอุยมีการเจริญเติบโตที่ดีที่สุด

การใช้ถั่วหรังผสมในอาหารทดลองที่ระดับต่าง ๆ (ทรีทเม้นต์ที่ 2, 3 และ 4) มีผลทำให้ปลาอสการ์สามารถใช้อาหารอย่างมีประสิทธิภาพ แตกต่างจากปลาอสการ์ที่ได้รับอาหารทดลองที่มีส่วนผสมของถั่วหรัง 0 % (ทรีทเม้นต์ที่ 1) และประสิทธิภาพของโปรตีนในอาหารทดลองทุกทรีทเม้นต์เท่ากัน แสดงว่า ถั่วหรังสามารถทดแทนปลาปืนได้ เพียงแต่ไม่ส่งผลในการเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตเท่านั้น นอกจากนี้การเพิ่มถั่วหรังในระดับต่าง ๆ ก็ยังไม่มีผลกระแทบต่ออัตราการดูด

ตารางที่ 3 ผลของการใช้ถั่วหรังเพื่อเป็นแหล่งโปรตีนทดแทนปลาป่นในอาหารสำหรับเลี้ยงปลา
ออสการ์ที่มีต่ออัตราการเจริญเติบโต

อิทธิพลของ อาหาร	ทรีทเม้นต์			
	T ₁	T ₂	T ₃	T ₄
นน.เริ่มต้น	6.523 ± 0.319	6.383 ± 0.491	7.803 ± 0.214	7.100 ± 0.346
นน.สุดท้าย	8.027 ± 0.464	7.530 ± 0.556	8.620 ± 0.314	7.533 ± 0.304
ความยาวเริ่มต้น	7.060 ± 0.053	7.183 ± 0.195	7.170 ± 0.304	7.097 ± 0.315
ความยาวสุดท้าย	7.373 ± 0.272	7.567 ± 0.352	7.873 ± 0.331	7.567 ± 0.197
WG	1.503 ^a ± 0.293	1.147 ^{ab} ± 0.301	0.817 ^{bc} ± 0.401	0.433 ^c ± 0.127
DWG	0.026 ^a ± 0.005	0.023 ^{ab} ± 0.006	0.015 ^{bc} ± 0.007	0.008 ^c ± 0.002
PWG	23.053 ^a ± 4.359	18.043 ^{ab} ± 5.197	10.523 ^{bc} ± 5.322	6.137 ^c ± 1.971
SGR	3.1800 ^a ± 0.567	2.613 ^a ± 0.785	1.280 ^b ± 0.637	0.847 ^b ± 0.285
FCR	1.1767 ^a ± 0.112	1.067 ^a ± 0.134	1.003 ^a ± 0.035	1.087 ^a ± 0.061
FE	0.850 ^a ± 0.087	1.067 ^b ± 0.150	0.997 ^{ab} ± 0.035	0.923 ^{ab} ± 0.051
PER	0.030 ^a ± 0.000	0.033 ^a ± 0.006	0.030 ^a ± 0.000	0.030 ^a ± 0.000
อัตราการดัด	86.107 ^a ± 9.619	94.440 ^{ab} ± 4.815	97.220 ^{ab} ± 4.815	100.000 ^b ± 0.000
K	2.005 ^a ± 0.126	1.743 ^a ± 0.188	1.775 ^a ± 0.188	1.743 ^a ± 0.139
W	W=0.2187 L ^{1.75}	W=0.1000 L ^{2.15}	W=0.2511 L ^{1.76}	W=0.1000 L ^{2.20}

หมายเหตุ * ตัวอักษรที่แตกต่างกันตามแนวโน้มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
(P<0.05)

และค่า K หรือค่าที่บ่งบอกถึงความอ้วนทั่วของปลา อยู่ในช่วง 1.743 – 2.005 และให้ผลการวิเคราะห์ไม่แตกต่างกันด้วย ซึ่งใกล้เคียงกับการทดลองของ นกุณล ตีวพานิช (2534) ที่ได้ทดลองกับปลานิลในบ่อสาขาประมง มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ให้ค่า K = 2.0720 และนกุณล อัศวเกศมนี (2546) หาค่า K ของปลาออสการ์เมื่อได้รับอาหารเสริมสุดแตกต่างกัน พบร่วมค่า K อยู่ในช่วง 1.9668 – 2.3643 เช่นกัน

บทสรุป

การใช้ถั่วหรังเพื่อทดแทนปลาป่นในอาหารเพื่อเลี้ยงปลาออสการ์ สามารถใช้ได้เพียง 5 % ซึ่งเป็นระดับที่ไม่มีผลส่งผลกระทบอัตราการเจริญเติบโตของปลาออสการ์ แต่การใช้ถั่วหรังเสริมใน

อาหารสามารถใช้เพื่อลดต้นทุนอาหารสำหรับเลี้ยงปลาอสการ์ได้

คำนิยม

ขอขอบคุณ สำนักวิจัยและบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่สนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัย ขอขอบคุณโปรแกรมวิชาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ในการทำวิจัย

เอกสารอ้างอิง

กาญจนรี พงษ์นวี สนธิพันธ์ พาสุกdi และอมรรัตน์ เสริมวัฒนาภูล. 2539. การใช้ถั่วเหลืองเป็นแหล่งโปรตีนทดแทนปลาป่นในอาหารสำหรับปลาarend. กรมประมง,กรุงเทพมหานคร.

จิระ สุวรรณประเสริฐ. 2533. ถั่ว Harring...คุณรู้จักหรือยัง ?. วารสารกลิตร. 2 : 163-165.

ภูตะดี พงศ์ศ์ณีรัตน์ และมะลิ บุญยรัตพลิน. 2530. การใช้แหล่งโปรตีนพืชบางชนิดในอาหารสำหรับปลากระพงขาว. การสัมนาวิชาการประจำปี กรมประมง. วันที่ 15-17 กันยายน 2530. กรมประมง, กรุงเทพมหานคร.

เจ็งชาชานะ เจ็งลง และนฤมล อัศวเกศมนี. 2547. การใช้ถั่ว Harring ที่ระดับต่าง ๆ กันในสูตรอาหารเลี้ยงปลาจะละเอียดเม็ดน้ำจืด. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.

ทนง ทองไสเกลี้ยงและนฤมล อัศวเกศมนี. 2544. การใช้ถั่ว Harring อนุบาลถูกปลาดุกน้ำกึ่งอุยในระดับที่ต่างกัน. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.

นฤมล ตีวีพาณิช. 2534. ความสัมพันธ์ของความขาว – นำหน้า และครรชนีความอ่อนหัวของปลา尼ล (*Tilapia nilotica*) ที่เลี้ยงในน้ำสาขาว派ร์ม สถานบันทึกในโลจิการเกษตรแม่โขฯ. มหาวิทยาลัยแม่โขฯ, เชียงใหม่.

นฤมล อัศวเกศมนี. 2544. การวิเคราะห์โปรตีนของวัตถุคุณภาพสำหรับสัตว์ในห้องถังจังหวัดนครศรีธรรมราช. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.

นฤมล อัศวเกศมนี. 2546. ผลของการใช้กุ้งฟอย ปลาทางนกยูง และปลาสอด เสริมในอาหารที่มีต่อการเจริญเติบโตและการให้อาหารปลาอสการ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.

บุญรา ชูคริเพชร และนฤมล อัศวเกศมนี. 2547. เปรียบเทียบการเจริญเติบโตของปลานิลโดยใช้ถั่วเจียวทัดแทนปลาป่นในสูตรอาหารที่ต่างกัน. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.

มะลิ บุญยรัตพลิน ประวิทัย สุรนีรนาถ และชัมรงค์ ตันกิบาล. 2530. การทดสอบปลาป่นด้วยผลิตภัณฑ์ถั่วเหลืองชนิดต่าง ๆ ในอาหารปลากระพงขาว. การสัมนาวิชาการประจำปี กรมประมง. วันที่ 15-17 กันยายน 2530. กรมประมง, กรุงเทพมหานคร.

ฤทธิรา อักษรชู และ นฤมล อัศวเกศมนี. 2544. การใช้ปรีตินจากถั่วเหลืองเพื่อทดแทนปรีติน
จากปลาป่นในการอนุบาลลูกปลาดุกบึงกุญย์. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช,
นครศรีธรรมราช.

อมรรัตน์ เสริมวัฒนาภูล. 2544. ปลาอสการ์. วารสารการประมง. 4 : 339-340.

ไอนี คงเนะ และนฤมล อัศวเกศมนี. 2547. การใช้ถั่วเหลืองแทนปลาป่นในสูตรอาหารเลี้ยง
ปลา尼ล. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, นครศรีธรรมราช.

American of Official Analytical Chemists. 1990. Official methods of analysis, 15th ed.

AOAC. Verginia.

